

Hallo, ik heb een Schnauzer!

En ik mag schrijven voor het clubblad!

Maar zal ik me eerst voorstellen?

Mijn naam is José Hoetelmans- Goense. Ik ben getrouwd met Jan Hoetelmans.

Een hartstikke lieve, leuke man. Maar omdat de bokken die ik ga schieten, en de fouten die ik vast ga maken, laat ik die niet op zijn naam komen.

Ik schrijf onder mijn eigen naam, José Goense.

Réfa is de naam van mijn Schnauzer, ik zeg mijn, ze staat op mijn naam!

Maar het is eigenlijk 'we' want als Jan niet had gezegd: 'we doen het,' was Réfa er niet gekomen.

Ze is heel bijzonder voor mij.

Ze is heel bijzonder zeker op de manier waarop ze bij ons is mogen komen.

Dat wil ik graag vertellen.

Ik ben herstellende van acute leukemie, het gaat goed. Maar de ene dag wat beter dan de andere. Als ik echt niet kan omdat ik te ziek ben of te moe, ik zeg het gewoon plat, ik noem het kankermoeheid, zorgt Jan heel goed voor haar en laat haar uit.

Drie hele zware chemo kuren en even zo vaak bij Petrus voor de poort te hebben gestaan wilden ze me nog niet boven hebben. Na de derde kuur, werd ons oude hondje, een Jack Russeltje erg ziek ze was 13. Toch nog bloed laten trekken bij de dierenarts, maar ze wilde niet meer eten. Ze was op. En is gestorven.

Hier heb ik geen woorden voor, verdriet is niet te beschrijven. En de tijd die daar voor staat ook niet.

Na dik een jaar zei Jan tegen mij: 'je loopt er wel tegen aan hé?'

'Jan, ik mis haar zo, maar ook het gezelschap van wat alleen een hond je kan geven.'

Hij zei niets. 10 minuten. 20 minuten.

Ik wist wat er in zijn hoofd om ging, maar hield stijf mijn mond dicht.

Toen kwamen de verlossende woorden: 'WE doen het!'

ECHT!

Echt.

'Maar als ik dan toch naar boven ga, zit jij met een pup of een jonge hond'

'Geeft niks, dat komt helemaal goed.'

Jan leeft nog hoor, ik zou hem bijna gewurgd hebben van blijdschap.

'Maar nou de vraag, wat wil je?'

'Daar hoef ik niet over na te denken, ik wil knatsj.'

Hij keek me alleen maar aan.

Het was de hond bij mijn eerste werkgever, mag ik daar later meer over vertellen?

'Een Schnauzer dus.'

'JA!'

'Oke, doe je best, ik bemoei me er niet mee, ik wil alleen zeggen: 'kies verstandig.'

En dat heb ik gedaan.

Ik heb De Nederlandse Schnauzer Club opgebeld de andere dag.

En kreeg Mieke Tielen aan de telefoon.

Een schat, ze kon me verder helpen, maar dat kan ik wat later pas vertellen.

De nacht dat Jan zei 'we doen het.' Kon ik niet slapen.

Een naam, een hele goede naam!

Ik ben 65 en dit zou mijn vierde hond worden in mijn leven.

De honden die ik heb gehad begonnen hun naam allemaal meer een 'R'

Roots, Roemer, Rimmel.

Ik lag te piekeren en ineens wist ik het.

Ik ben een echte 'na komer' ik heb een broer van 83 en een zus van 78.

Vroeger had je 'oma' dat was een beetje betere stand en 'opoe,' dat was volkser!

Mijn moeder had ooit tegen ons gezegd: 'denkt er aan als jullie ooit kinderen krijgen, dat ze me NOOIT opoe gaan noemen.' Oma Goense heb ik nog gekend, echt helemaal geen 'kak' gewoon een heel lief mens. De moeder van mijn moeder was OPOE Henning, die heb ik niet meer gekend, maar zij mij nog wel. Alleen als mijn moeder bij haar kwam zei ze geen José, dat kon ze niet meer, maar zei: 'Séfa.' 'Rietje, hoe is het met Séfa?'

Het was een schat van een mens dat zelf 10 kinderen heeft gehad, de laatste gestorven, toen was mijn moeder de jongste.

Ik moest 's nachts aan haar denken.

En ik beloofde; lieve opoe, ik heb u niet gekend, maar ik weet wat een in en in goed mens u was, als het mocht lukken dat ik een hond je krijg, vernoem ik het naar u.

Alleen wordt het dan geen 'Séfa' maar Réfa en steek ik iedere middag een kaarsje op.

En Réfa is bij ons gekomen, maar op een heel bijzondere manier.

Toeval bestaat niet.

Het moest echt zo zijn.

Dat vertel ik nog.

Liefs, José

